

EVROPSKÝ INSPEKTOR OCHRANY ÚDAJŮ

Stanovisko Evropského inspektora ochrany údajů k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se mění Společná konzulární instrukce k vízům pro diplomatické mise a konzulární úřady v souvislosti se zavedením biometrických znaků, včetně ustanovení o organizaci přijímání a zpracování žádostí o víza (KOM (2006) 269 v konečném znění) — 2006/0088 (COD)

(2006/C 321/14)

EVROPSKÝ INSPEKTOR OCHRANY ÚDAJŮ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na článek 286 této smlouvy,

s ohledem na Listinu základních práv Evropské unie, a zejména na článek 8 této listiny,

s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů,

s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů, a zejména na článek 41 tohoto nařízení,

s ohledem na žádost o stanovisko podle čl. 28 odst. 2 nařízení (ES) č. 45/2001 obdrženu od Komise dne 19. června 2006,

ZAUJAL TOTO STANOVISKO:

1. ÚVOD

Navrhované nařízení má dva hlavní cíle, jež oba souvisí se zavedením Vízového informačního systému:

- poskytnout právní základ pro členské státy, aby od žadatelů o víza odebírali povinné biometrické identifikátory;
- poskytnout právní základ pro uspořádání konzulárních úřadů členských států, zejména organizováním možné spolupráce mezi členskými státy pro zpracovávání žádostí o víza.

Z těchto dvou cílů vyplývají v souvislosti s ochranou údajů různé otázky, o kterých se bude pojednávat v oddělených odstavcích, přestože tvoří součást stejného návrhu.

Tento návrh si klade za cíl pozměnit Společnou konzulární instrukci (SKI). Tato instrukce byla přijata výkonným výborem zřízeným úmluvou, kterou se provádí Schengenská dohoda ze dne 14. června 1985. Do práva EU byla začleněna jako součást schengenského acquis protokolem připojeným k Amsterodamské smlouvě a od té doby byla několikrát pozměněna. I když řada změn zůstává důvěrnými SKI byla v roce 2000 zveřejněna. Pokud jde o obsah, představuje v podstatě příručku obsahující praktická pravidla pro vydávání krátkodobých víz. Jsou to ustanovení o posuzování žádostí, postupu rozhodování, způsobu vyplňování vízových štítků, atd.

2. ODBĚR BIOMETRICKÝCH IDENTIFIKAČNÍCH ÚDAJŮ

2.1. Poznámka na úvod: specifická biometrická data

Podle návrhu systému VIS ⁽¹⁾ předloženého Komisí dne 28. prosince 2004 zavedou členské státy do systému VIS pro účely ověření nebo určení totožnosti otisky prstů a fotografie jako biometrické identifikační údaje. Cílem tohoto návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o změně SKI je poskytnout právní základ pro odběr biometrických identifikačních údajů.

Evropský inspektor ochrany údajů vydal dne 23. března 2005 stanovisko týkající se návrhu systému VIS ⁽²⁾. V tomto stanovisku zdůraznil jak je důležité, aby bylo zpracování biometrických údajů vzhledem k jejich specifickým vlastnostem opatřeno všemi nezbytnými bezpečnostními zárukami ⁽³⁾:

„Použití biometrie v informačních systémech nepředstavuje v žádném případě bezvýznamnou volbu, zejména pokud se daný systém týká tak obrovského množství osob. Biometrické údaje nezvratně mění vztah mezi tělem jedince a jeho totožností tím, že některé vlastnosti lidského těla se díky nim stávají „strojově čitelnými“ a předmětem dalšího využití. I když biometrické charakteristiky nebudou čitelné lidským okem, je možné je číst a využívat vhodnými nástroji, a to navždy, kdekoliv se daná osoba ocitne.“

Podle Evropského inspektora ochrany údajů vyžaduje tato citlivá povaha biometrických údajů, aby k zavedení povinnosti tyto údaje používat došlo pouze po důkladném posouzení příslušných rizik a probíhalo v souladu s postupem, který umožňuje plnou demokratickou kontrolu. Tyto poznámky tvoří základ pro posouzení tohoto návrhu Evropským inspektorem ochrany údajů.

2.2. Souvislosti návrhu

Souvislosti, ve kterých je tento návrh předkládán, jej činí ještě citlivějším. Na navrhované nařízení nelze pohlížet odděleně od vývoje jiných rozsáhlých systémů IT a obecného směřování k větší interoperabilitě mezi informačními systémy. O tom se hovoří mimo jiné ve sdělení Komise ze dne 24. listopadu 2005 týkajícím se zlepšení účinnosti a posílení interoperability a synergie mezi evropskými databázemi v oblasti spravedlnosti a vnitřních věcí ⁽⁴⁾.

Z tohoto důvodu lze očekávat, že rozhodnutí učiněné v dané souvislosti a s ohledem na daný účel bude mít vliv na rozvoj a používání jiných systémů vybudovaných k jiným účelům. Zejména biometrické údaje—pravděpodobně včetně údajů shromážděných za účelem provádění vízové politiky—by se mohly, až se stanou dostupnými, používat v různých souvislostech. Mohlo by se to týkat nejen rámce SKI, ale se vši pravděpodobností i Europolu a FRONTEXu

2.3. Požadavek na snímání otisků prstů

Důvodová zpráva k tomuto návrhu uvádí: „Vzhledem k tomu, že biometrické identifikační údaje nyní budou součástí řízení o žádosti o vízum, je třeba pozměnit Společnou konzulární instrukci tak, aby pro toto opatření představovala právní základ.“

Evropský inspektor ochrany údajů má námitky k volbě zákonodárce zahrnout ustanovení o tom, zda by někteří jednotlivci nebo skupiny jednotlivců měly být osvobozeni od povinnosti poskytovat otisky prstů, do SKI místo do samotného nařízení o VIS. Zprvce mají tato ustanovení významný dopad na soukromí velkého počtu osob a mělo by se s nimi nakládat v souvislosti se základními právními předpisy a nikoli v instrukci převážně technické povahy. Za druhé by se v zájmu srozumitelnosti právního režimu mělo o této záležitosti pojednávat ve stejném textu jako v textu, kterým se zřizuje samotný informační systém.

⁽¹⁾ Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o vízovém informačním systému (VIS) a výměně údajů o krátkodobých vízech mezi členskými státy (KOM(2004)835 v konečném znění) předložený Komisí dne 28. prosince 2004.

⁽²⁾ Stanovisko ze dne 23. března 2005 o návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o vízovém informačním systému (VIS) a výměně údajů o krátkodobých vízech mezi členskými státy, Úř. věst. C 181, 23.7.2005, s. 13,

⁽³⁾ „[Biometrické údaje] umožňují téměř absolutní rozlišitelnost, tj. každá osoba má ojedinelou biometrii. Ta se v průběhu života osoby téměř nikdy nezmění, což poskytuje těmto charakteristikám stálost. Každý má stejné fyzické prvky, což rovněž dává biometrii rozměr univerzálnosti.“, tamtéž.

⁽⁴⁾ KOM(2005) 597 v konečném znění.

- a) Především vytvoření právního základu pro povinné snímání otisků prstů a biometrických identifikátorů není jen technickou otázkou; má významný dopad na soukromí dotyčných osob. Zejména volba minimálního a maximálního věku pro snímání otisků je politickým a nikoli technickým rozhodnutím. Proto Evropský inspektor ochrany údajů doporučuje, aby se o této záležitosti, a zejména o aspektech, které nejsou čistě technické povahy, pojednávalo v základním textu (návrhu VIS) a nikoli v příručce s pokyny o převážně technických a praktických aspektech vízového postupu ⁽¹⁾

V tomto smyslu je také užitečné poukázat na požadavky Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na její judikaturu. Podle čl. 8 odst. 2 této úmluvy je případné porušení výkonu práva na soukromí veřejným orgánem povoleno pouze v případě, že je „v souladu se zákonem“ a je pro ochranu důležitých zájmů „v demokratické společnosti nezbytné“. V judikatuře Evropského soudu pro lidská práva vedly tyto podmínky k dodatečným požadavkům, pokud jde o kvalitu právního základu pro porušení (musí vycházet z dostupných právních předpisů a musí být předvídatelný), přiměřenost případného opatření a potřebu vhodných záruk proti zneužití.

Kromě skutečnosti, že nejednotný přístup k právním předpisům zde popsany neumožňuje vznik srozumitelného a přístupného nařízení, naskytá se otázka, zda lze samotné SKI za takové pokládat. Mohly by se nastolit některé otázky týkající se postupu pro (případnou) budoucí změnu tohoto textu. V každém případě by mělo být zaručeno, že rozhodnutí takového významu se nebude moci měnit jinak než postupem zajišťujícím náležitou průhlednost a demokratickou konzultaci.

- b) Druhá otázka se týká srozumitelnosti právního režimu. Důvodová zpráva k návrhu neobjasňuje, proč je pro odběr biometrických identifikátorů a jejich zpracování potřeba odlišného právního základu. Uvádí, že „tento návrh ... zpracovává sběr biometrických údajů, zatímco návrh o VIS upravuje předávání a výměnu údajů.“ ⁽²⁾ Z hlediska ochrany údajů však zpracování osobních údajů zahrnuje i jejich sběr. Regulování úkonů v řetězci činností pomocí různých právních textů může snížit srozumitelnost daného režimu. To představuje problém pro subjekty údajů (kterých se návrh dotkne) i pro demokratickou kontrolu systému. Je skutečně stále obtížnější získat úplný obraz v této oblasti, kde různé právní předpisy regulují v zásadě totožné zpracování údajů.

2.4. Výjimky z požadavků snímání otisků prstů

Obavy týkající se této věci velmi dobře dokresluje otázka kategorií osob, které jsou osvobozeny od povinnosti poskytovat otisky prstů, zejména v případě mladších dětí.

Přípustnost snímání otisků prstů mladším dětem by se měla projednat s ohledem na účel VIS jako takový. Jinými slovy, podrobit některé kategorie osob odběru biometrických identifikátorů nebo osvobodit je od tohoto požadavku musí být přiměřeným opatřením v rámci vízové politiky a cílů s ní souvisejících, jak je uvedeno v návrhu o VIS. Tato přiměřenost by se měla posuzovat demokratickým postupem.

Měla by se též posuzovat s ohledem na zamýšlené použití těchto otisků prstů, jak je popsáno v návrhu o VIS. Biometrické údaje se použijí pro účely ověření nebo určení totožnosti: biometrický identifikátor by mohl být považován za technicky vyhovující pro první z těchto účelů a nikoli pro druhý. Zpracování otisků prstů dětí ve věku do 14 let se obvykle pokládá za spolehlivé pouze pro účely ověřování. To by mělo ovlivnit analýzu tohoto návrhu, ale nezbytné prvky je opět třeba hledat v návrhu o VIS (a není o nich dosud rozhodnuto).

Závěrem Evropský inspektor ochrany údajů silně doporučuje, aby osvobození od odebírání biometrických identifikátorů v nařízení o VIS bylo přísně regulováno, a to z důvodu srozumitelnosti a důslednosti. Na regulování odběru biometrických identifikátorů, a v tomto případě zejména otisků prstů, by se mělo nahlížet jako na doplněk hlavního právního nástroje a proto by se mělo řešit v samotném hlavním dokumentu.

⁽¹⁾ Skutečnost, že je právní základ odlišný—čl. 62 odst. 2 písm. b) bod ii v případě systému SKI, článek 66 v případě návrhu VIS—nebrání zákonodárci v tom, aby se touto záležitostí zabýval ve stejném textu.

⁽²⁾ Důvodová zpráva, strana 5.

2.5. Věk žadatelů o víza

Návrh uvádí, že pouze děti ve věku do 6 let budou osvobozeny od požadavku na snímání otisků prstů. Vzniká tím mnoho otázek (bez ohledu na to, zda to bude součástí návrhu VIS nebo SKI).

Evropský inspektor ochrany údajů je za především toho názoru, že na všeobecné snímání otisků prstů dětem nelze pohlížet pouze jako na technickou otázku, ale mělo by být předmětem vážné demokratické rozpravy v odpovídajících orgánech. Takovéto rozhodnutí by se nemělo zakládat pouze na technické proveditelnosti, ale také přinejmenším na užitku, který by snímání pro provádění VIS přineslo. Avšak s výjimkou několika málo členských států se zdá, že veřejná rozprava o této otázce v současné době neprobíhá, což je nanejvýš politováníhodné.

Je třeba poukázat na skutečnost, že systém VIS je založen v zásadě s cílem usnadnit vízové postupy pro osoby cestující v dobré víře (tj. pro většinu cestujících). Proto by se měla zvážit hlediska užitečnosti a ergonomie⁽¹⁾. Používáním biometrických identifikátorů při zpracovávání žádostí o víza nebo při hraničních kontrolách by se dodržování postupů pro udělování víz dětem nemělo nadměrně ztěžovat.

Závěrem je třeba připomenout, že všechny biometrické identifikační systémy mají technické nedostatky. Z vědeckých studií nevyplývají nezvratné důkazy o tom, že snímání otisků prstů dětem ve věku do 14 let může zajistit spolehlivé určení totožnosti. Jediné zkušenosti dosud získané od větší populace jsou ze systému Eurodac a US-Visit. Je zajímavé, že oba systémy používají otisky prstů dětí ve věku od 14 let. Snímání otisků prstů dětem ve věku pod touto věkovou hranicí by mělo být odůvodněno studii, které prokazují přesnost a užitečnost v souvislosti s tak velkou databází, jako je VIS.

V každém případě by bylo žádoucí používat otisky prstů mladších dětí pro porovnání jeden s jedním a nikoli pro porovnání jeden s více. To by mělo být výslovně stanoveno.

Závěrem je třeba si uvědomit, že většina zde učiněných poznámek se netýká pouze dětí, nýbrž i starších lidí. Stářím⁽²⁾ se přesnost a použitelnost otisků prstů snižuje, přičemž jsou významná i hlediska užitečnosti a ergonomie.

2.6. Fotografie

Totéž lze říci i o fotografiích, pro než se ani v tomto návrhu, ani v návrhu o VIS, neuvádí žádná věková hranice. Mohla by však vzniknout otázka, zda fotografie dětí před tím, než nabudou rysů dospělosti, jsou pro účely určení nebo ověření totožnosti skutečně užitečné.

Rozpoznávání tváří dětí (ať budoucí automatické nebo „lidské“) na základě referenčních fotografií pořízených před několika lety bude pravděpodobně problematické. I kdyby technologie rozpoznávání tváří významně pokročila, je jen velmi málo pravděpodobné, že programové vybavení bude v blízké budoucnosti schopno zohlednit účinek růstu na tváře dětí. Proto by mělo být v nařízení o VIS objasněno, že do doby, než se technologie rozpoznávání tváří stane dostatečně spolehlivou, což podle očekávání nastane v případě dětí až ve vzdálenější budoucnosti, fotografie se budou moci používat pouze jako podpůrný prvek pro ověření nebo určení totožnosti osob.

Obecně řečeno Evropský inspektor ochrany údajů doporučuje pečlivě zvážit otázku, zda klady (boj proti nedovolenému přistěhovalectví a pašování dětí) převažují nad výše uvedenými zápory.

2.7. Jiné výjimky

Návrh uvádí, že od požadavku na snímání otisků prstů jsou osvobozeni žadatelé, „u nichž je snímání otisků prstů fyzicky nemožné“.

⁽¹⁾ Jak zdůrazňuje studie zadaná vládou Nizozemí v J.E. DEN HARTOGH a kolektiv s názvem „Jak lze měřit dítě?“ Studie o používání biometrie u dětí, 2005, TNO

⁽²⁾ Viz např. A. HICKLIN a R. KHANNA, Úloha jakosti údajů v biometrických systémech, MTS, 9. února 2006.

Evropský inspektor ochrany údajů již ve svém stanovisku k návrhu o VIS zdůraznil, že tato situace se týká významného počtu osob: až u 5 % obyvatelstva není údajně možné údaje zaneść. V databázi o dvaceti miliónech záznamů ročně to znamená, že až u milionu případů ročně by mohly být potíže se zanesením údajů. Toto je zajisté třeba mít na mysli při provádění analýzy tohoto návrhu. Evropský inspektor ochrany údajů kromě toho trval na potřebě účinných záložních postupů:

„Měly by být k dispozici záložní postupy představující významná ochranná opatření pro zavádění biometrie, která není ani přístupná pro všechny, ani úplně přesná. Takové postupy by měly být zavedeny a používány v zájmu respektování důstojnosti osob, které nejsou schopny účastnit se úspěšně procesu zanášení údajů, a taktéž aby se na ně nepřenesla odpovědnost za nedokonalost systému.“

Navrhované nařízení stanovuje pro tyto případy zaneść do záznamu VIS „nehodí se“. To lze zajisté uvítat. Přesto existuje obava, že nemožnost údaje zaneść by mohla snáze vést k zamítnutí víza. Bylo by nepřijatelné, kdyby u velmi vysokého procenta lidí, jejichž údaje nemohou být zaneseny, došlo k zamítnutí víza.

Proto by mělo být do nařízení o VIS doplněno ustanovení o tom, že nemožnost zaneść údaje nepovede automaticky k zápornému stanovisku k vydání víza. Kromě toho je třeba věnovat řešení této otázky zvláštní péči při předkládání zpráv stanovených v nařízení o VIS: mělo by se sledovat, zda se nevyskytne zvýšený počet případů, u nichž je zamítnutí víza spojené s fyzickou neschopností znemožňující zanesení údajů.

3. ZADÁVÁNÍ ZPRACOVÁNÍ ŽÁDOSTÍ O VÍZA EXTERNÍM SLUŽBÁM

Z důvodu snížení zatížení každého členského státu (způsobeného kromě jiného náklady na nákup a údržbu zařízení), návrh umožňuje několik mechanismů spolupráce:

- společná pracoviště: pracovníci z jednoho nebo více členských států zpracovávají jim určené žádosti (včetně biometrických identifikátorů) na diplomatickém zastoupení a konzulárním oddělení jiného členského státu a sdílejí vybavení tohoto členského státu;
- Společná střediska pro žádosti o vízum: pracovníci diplomatických misí jednoho nebo více členských států jsou shromážděni v jedné budově, aby přijímali jim určené žádosti o víza (včetně biometrických identifikátorů);
- Návrh nakonec počítá i s tím, že příjem formulářů žádostí a odběr biometrických identifikátorů by mohl vykonávat externí poskytovatel služeb (tato možnost je patrně posledním východiskem pro členské státy, které nemohou využít jedné z výše uvedených možností, ale toto není zcela jasné).

Návrh se všemi možnými způsoby snaží zajistit, aby byly vybírání pouze spolehliví externí poskytovatelé služeb a aby tito poskytovatelé byli schopni přijímat veškerá nezbytná opatření k ochraně údajů proti „nahodilému nebo protiprávnímu porušení nebo nahodilé ztrátě, změně, neoprávněnému sdělení nebo přístupu (...)“ (Článek 1.B.2 návrhu).

Toto ustanovení je formulováno s velkou péčí a pozorností z hlediska ochrany údajů, což Evropský inspektor ochrany údajů oceňuje. Zadání žádostí o víza ke zpracování externím poskytovatelem služeb ve třetí zemi má však řadu následků, pokud jde o ochranu (někdy velmi citlivých) údajů shromážděných pro účely udělování víz.

Evropský inspektor ochrany údajů zdůrazňuje zejména tyto:

- provádění prověrek zaměstnanců se může z důvodu právních předpisů nebo praxe třetího členského státu ukázat jako velmi obtížné, případně i nemožné.
- uvalení sankcí na zaměstnance externího poskytovatele za porušení právních předpisů týkajících se soukromí nemusí být podobným způsobem možné (i v případě, že lze proti hlavnímu smluvnímu partnerovi uplatnit smluvní sankce);
- soukromá společnost může být ovlivněna politickými nepokoji nebo změnami a nebýt s to splnit své povinnosti pokud jde o bezpečnost zpracování;
- mohlo by být obtížné zavést účinný dohled, přestože u externích partnerů by tento dozor byl ještě potřebnější.

Z tohoto důvodu by měla jakákoli smlouva s externím poskytovatelem služeb obsahovat nezbytné záruky, které zajistí dodržování ochrany údajů, včetně externích auditů, pravidelných namátkových prověrek, podávání zpráv, mechanismů k zajištění odpovědnosti smluvního partnera v případě porušení předpisů týkajících se soukromí, včetně povinnosti odškodnit osoby, jimž vznikla újma způsobená činností poskytovatele služeb.

Kromě těchto připomínek je možná ještě důležitější si uvědomit, že členské státy nebudou schopny zaručit ochranu zpracování údajů zadaného externím službám (nebo prováděného ve společném středisku pro žádosti o vízum, pokud se provádí v budově mimo diplomatické prostory) proti možnému zásahu (např. prohlídce nebo zabavení) veřejnými orgány země žadatele ⁽¹⁾.

Ve skutečnosti budou externí poskytovatelé služeb, navzdory všem ostatním smluvním ustanovením, podléhat vnitrostátním právním předpisům třetí země, ve které jsou usazeni. Nedávné události týkající se přístupu orgánů ze třetího státu k finančním údajům zpracovávaným společnostmi EU dokazují, že zmíněné riziko není zdaleka jen teoretické. Kromě toho by to mohlo představovat významné riziko pro dotyčné osoby v některých třetích zemích, které by rády věděly, kteří z jejich občanů podali žádost o vízum (za účelem politické kontroly nad odpůrci a disidenty). Pracovníci soukromé společnosti, ve většině případů pravděpodobně místní pracovníci, by nebyli s to odolat tlaku ze strany vlády nebo donucovacích orgánů země žadatele, pokud by od nich požadovaly údaje.

To je významná slabina tohoto systému v porovnání s případem, kdy se údaje zpracovávají v prostorách konzulární kanceláře nebo diplomatické mise. V tom případě by byly údaje chráněny Vídeňskou úmluvou ze dne 18. dubna 1961 o diplomatických vztazích. Článek 21 úmluvy stanoví, že:

„Prostory mise jsou nedotknutelné. Agenti přijímajícího státu do nich nesmí bez souhlasu vedoucího mise vstoupit. (...) Prostory mise, jejich vybavení a jiný materiál v nich, jakož i dopravní prostředky nesmějí být předmětem prohlídky, zabavení, obstavení nebo exekuce.“

Kromě toho, podle čl. 4 odst. 1 písm. b) Směrnice 95/94 ES by se vnitrostátní opatření, kterými se tato směrnice provádí, výslovně vztahovaly i na toto zpracování osobních údajů, což by vedlo k posílení ochrany.

Zdá se tudíž zjevné, že jediný účinný způsob jak ochránit údaje o žadatelích o víza a jejich sponzory (občany EU nebo obchodní společnosti) je udělit jim ochranu podle Vídeňské úmluvy. To znamená, že údaje by měly být zpracovávány v prostorách, které jsou pod diplomatickou ochranou. To by nebránilo členským, aby zadaly žádosti o udělení víza externím službám, pokud může externí smluvní partner své činnosti provádět v prostorách diplomatické mise. To by se vztahovalo i na společná střediska pro zpracovávání žádostí.

Evropský inspektor ochrany údajů by silně nedoporučoval zadávat zpracování externím poskytovatelům služeb, jak je uvedeno na stránce 15 návrhu, v novém bodě 1.B.1.b). V tomto ohledu jsou přijatelné tyto možnosti:

- zadávat zpracování žádostí o vízum soukromé společnosti, pokud se odehrává v místě chráněném na základě diplomatického statutu;
- zadávat kontaktnímu středisku pouze poskytování informací v souladu s bodem 1.B.1.a) návrhu.

4. ZÁVĚR

Evropský inspektor ochrany údajů vítá skutečnost, že tento návrh na změnu Společné konzulární instrukce má být přijat postupem spolurozhodování, čímž se zvýší demokratický dohled v oblasti, ve které je zajiště velmi potřebný.

⁽¹⁾ Tento problém již existuje u zpracovávání žádostí cestovními agenturami; v daném případě je situace však ještě citlivější, neboť se jedná o biometrické údaje a použití cestovní kanceláře není v zásadě povinné.

V podstatě Evropský inspektor ochrany údajů navrhuje toto:

- výjimky z požadavku snímání otisků prstů by měly být upraveny nařízením o VIS, a nikoli SKI, a to v zájmu zajištění srozumitelnosti a důslednosti tohoto režimu;
- věkové hranice pro snímání otisků prstů a pořizování fotografií by měly být pečlivě zváženy nejen se zřetelem na aspekty proveditelnosti, ale také na etiku, užitečnost a přesnost;
- fotografie by neměly být považovány za samostatnou metodu určování totožnosti, ale pouze jako podpůrný prvek;
- zadávat zpracování žádosti o vízum soukromé společnosti by mělo být přípustné pouze tehdy, odehrává-li se na místě pod diplomatickou ochranou a zakládá-li se na smluvních ustanoveních o účinném dohledu a zodpovědnosti smluvního partnera.

V Bruselu dne 27. října 2006.

Peter HUSTINX
Evropský inspektor ochrany údajů
